Rávetettek közeledünk minden kapcsolatoz, de szépalmasan rendbe megy a no-
rakban — ha elkomorít a halál, úgy sokkal elszomorítóbb, ha szépen az
élet s kérdjük: miért élt? — Ugyan kérdezik meg szívünk meg jelen nyelvünk
szívünket — Egy állandó boldogság van számunkra: szeretnünk, bennünk éltünk
meg, hogy miért élünk — Ő nem ismerte ezt a boldogságot — Ő: Czirl szelő
— Az emberi törekvés legnemesebb vonását látjuk benne: mások
szeretetéért, önzőn önmagáért élnek, ő mások szeretetéért dolgozott —
dolgozott addig, míg kínos betegség kórágyba nem döntő — Honvé
éveken át küzdött — mindenki szerette a szelíd lelkű
pörnyű emberet — bár mindenki tisztelte, szerette őt — az élet
sok szenvedése közt feledte s kérdé: miért s kell néki annyit küzdeni,
míg végre kikűzdött: s a halál szörnyedtszerkedett — Mint fákat
az erős szél úgy tépett — most a le aldásodat szeretettel
összegyűjtve — Ki kisége voltál, szeretett dolgoztak, önfeláldozóan
ápoltál, éveken át tartottad benne a lelket, Isten férfiúi erőt
adott néked, vállaidra nehezült a fáradalmak terhe, életednek
minden kínja, mégis elviselted őt — áldatlan maradt néked
halál honnét — Ne szégyelljük, megszokta már az elválás
fájdalmát — Isten akarta így ———

Krausz Ignácz

Zákány 1895. november 29.

MTA KÖNYVTÁR ÉS
INFORMÁCIÓS KÖZPONT

Ven/11/230